

det særlige arbejdstøjs anvendelse og rensning ikke vil betyde nogen udgift for arbejderne, der står i et urimeligt forhold til de udgifter, arbejderne har med at anskaffe og renholde sædvanemæssigt arbejdstøj.

For det tredje bør udgiften ikke blot ikke kunne pålægges arbejdsgiveren, hvis arbejderne — som forslaget siger — er overenskomstmæssigt forpligtet til selv at sørge for dette særlige arbejdstøj og dets renholdelse, men heller ikke i tilfælde af, at arbejderne iøvrigt erholder særligt vederlag — direkte eller indirekte — for de forhold, der begrundes anvendelsen af særligt arbejdstøj. Arbejdernes overenskomstmæssige forpligtelse kan være fastlagt ikke blot i fagets almindelige overenskomst, men også i lokale aftaler, og man har derfor fundet det rigtigt at bruge udtrykket „aftale“ i stedet for overenskomst.

De pågældende bestemmelser, der alene vedrører spørgsmålet om, hvorvidt arbejdsgiveren eller arbejderne skal bekoste anskaffelsen og renholdelsen af det særlige arbejdstøj, ophæver imidlertid ikke den af tilsynet pålagte forpligtelse til at bruge sådant særligt arbejdstøj, og man har derfor fundet det rimeligt i bestemmelsen udtrykkeligt at sige, at det er arbejdsgiveren, der har pligt til at påse, at det særlige arbejdstøj anvendes og renholdes tilbørligt, således at tilsynet kan gøre arbejdsgiveren ansvarlig for, at dette ikke overholdes.

ad nr. 12. Opholds- og spiserum. Udvalget har fundet det naturligt at søge nærmere at præcisere de krav, der må stilles til indretning af spiserum. Man har derfor foreslået, at der skal indrettes spiserum for arbejderne, når arbejdets art gør det påkrævet eller naturligt, at de ikke spiser i arbejdslokalet, men har dog ment, at et sådant krav kun bør stilles, hvis det iøvrigt er rimeligt, hvorved man navnlig tænker på, om arbejderne tager hjem og spiser.

Der bør imidlertid også i andre tilfælde være adgang for tilsynet til at påbyde indrettet særlige spiserum, men det må da være

en betingelse herfor, at indretningen heraf ikke volder virksomheden meget store vanskeligheder.

Forslaget foreslår, at arbejderne tillige skal kunne opholde sig i spiserummet „i hvilepauser“. Udvalget finder det rigtigst, at det udtrykkeligt fastsættes, at dette kun gælder „aftalte og påbudte hvilepauser“.

ad nr. 14. Stole. Udvalget har ment at kunne acceptere forslaget bestemmelse om, at der skal anvendes hensigtsmæssige stole til arbejdere, hvis arbejde kan foregå i siddende stilling. Man mener imidlertid, at det i bestemmelsen udtrykkeligt bør udtales, at det må være en forudsætning for, at arbejdet kan foregå i siddende stilling, at der ikke derved sker nogen fordyrelse af eller ulempe for produktionen, i hvilken forbindelse man finder anledning til at bemærke, at en virksomhed ved vurdering af, hvorvidt det medfører en fordyrelse af produktionen, at arbejdet foregår i siddende stilling, ikke kan tage udgifterne ved anskaffelse af særlige arbejdsstole el. lign. i betragtning.

ad nr. 16. Røg, damp, giftige og eksplosive luftarter m. v.

ad nr. 17. Skadelig fugtighedsgrad.

ad nr. 18. Støv.

I disse bestemmelser, hvor forslaget indeholder kategoriske påbud om foranstaltninger til beskyttelse af arbejderne, har udvalget ment at måtte ændre formuleringen således, at kravene ikke kan overstige de praktiske muligheder for at træffe sådanne foranstaltninger.

Den i lovforslagets § 14, nr. 20, indeholdte bestemmelse om støj og rystelser har man flyttet hen i § 19 som stk. 8.

ad stk. 2. Med hensyn til denne tilføjelse henvises til det under punkt 6 i de indledende bemærkninger anførte.

Til § 14.

Svarer til lovforslagets § 15.

Denne paragraf indeholder i lovforslaget 3 stykker. Udvalget har imidlertid ment, at man bedre udtrykker det, der har været